

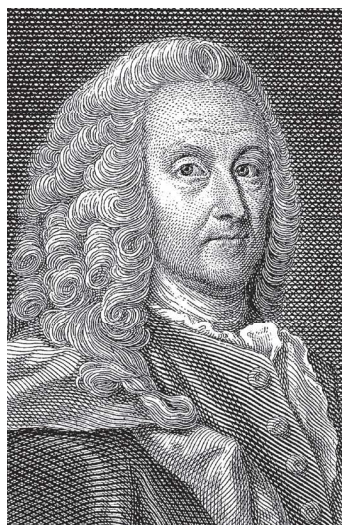
FORORD

*“Kun mit liv har jeg, hvilket jeg straks sætter ind,
hver gang en vanskelighed viser sig”*

Det, der her bydes, er kun en pjece – på egen hånd, for egen regning, på egen risiko – uden al fordring på at deltage i den videnskabelige stræben, hvor man erhverver berettigelse som gennemgang, overgang, som afsluttende, forberedende, deltagende, som medarbejder eller som frivillig følger, som heros eller dog som relativ heros, eller i det mindste som absolut stortalende forkynder.

Det er kun en pjece og bliver ikke til mere, selv om jeg – som magisteren hos Holberg – om Gud vil, ville kontinuere den med sytten andre, bliver ikke til mere, så lidt som den, der skriver halvtimeslæsning, skriver andet, selv om han skriver meget store bøger.

Præstationen er imidlertid i forhold til mine evner, jeg der ikke som hin ædle romer, mere af gode grunde end af magelighed, afholder mig fra at tjene systemet, men er en lediggænger af mage-

Ludvig Holberg (1684-1754). Magisteren hos Holberg er den lærde magister Stygotius fra Holbergs komedie “Jacob von Tyboe” (1725). Stygotius er en af komediens hovedpersoner. Han har skrevet disputatsen “De Alicubitate”, dvs. “Om et eller andet sted” og til komediens Pernille – der roser bogen for dens udseende – fortæller han, at den vil blive efterfulgt af fem andre (og altså ikke sytten som Søren Kierkegaard skriver).

lighed, efter bedste samvittighed og af gode grunde. Dog vil jeg ikke fortjene en statsforbrydelse, men især i en gæringsperiode, da den i oldtiden endog forbydes under livsstraf. Men sæt nu man ved sin indblanding fortjente en større forbrydelse, for så vidt man kun

Gaius Sallustius Crispus (86-34 f.v.t.). Han er kendt for bogen "De bello Iurgentino" ("Den jugurthinske krig"), der skildrer det moralske forfald inden for "systemet" i Rom. Den græske matematiker Arkimedes (ca. 287-212 f.v.t.); hans sindrigt byggede krigsmaskiner hjalp byen med at holde stand mod romerne; da byen efter to års kamp blev indtaget, blev Arkimedes dræbt af en romersk soldat, mens han var optaget af at tegne geometriske figurer i sandet.

afstedkom forvirring, var det da ikke bedre, at man passede sig selv?

Det er ikke enhver givet, at hans tankebeskæftigelse lykkeligt træffer sammen med det almenes interesser, så lykkeligt, at det næsten bliver vanskeligt at afgøre, hvorvidt han bekymrer sig derom for sin egen eller for det almenes skyld, thi sad ikke Arkimedes lige uforstyrret og betragtede sine cirkler, da Siracusa var indtaget, og var det ikke til den romerske soldat – der myrdede ham – at han sagde disse skønne ord: "Forstyr ikke mine cirkler"? Men den, der ikke er så lykkelig, han ser sig om efter et andet forbillede.

Da Korinth blev truet med en belejring af Philip, og alle indbyggere var i travl virksomhed, idet den ene pudsede sine våben, den anden bar sten sammen, en tredje udbedrede på muren, og Diogenes så det, hvorefter han i en skynding samlede sin kappe sammen og trillede sin tønde med stor iver frem og tilbage

Diogenes (ca. 412-323 f.v.t.) i sin tønde. Det er fra den græske forfatter Lukian fra Samosata (ca. 120-80 f.v.t.), at vi ved, at Diogenes rullede sin tønde op og ned ad gaden.

igennem gaderne. Da man spurgte ham, hvorfor han gjorde det, svarede han: “Også jeg er beskæftiget og ruller min tønde, at jeg ikke skal være den eneste lediggænger mellem så mange flittige mennesker”.

En sådan adfærd er i det mindste ikke sofistisk, dersom ellers Aristoteles forklarer rigtigt, at den sofistiske kunst er den, ved hvilken man tjener penge. En sådan adfærd kan i det mindste ikke fortjene nogen misforståelse, thi det var da vel utænkeligt, at nogen kunne falde på at anse Diogenes for stadens frelser og velgører – og det er dog vel umuligt at nogen kunne falde på (hvad jeg i det mindste anser for den største fare, der kunne hænde mit forehavende), at tillægge en pjece verdenshistorisk betydning eller antage, at dens forfatter var den i vor kære residensstad København forventede systematiske Salomon Goldkalb.

For at dette skulle ske, måtte den skyldige af naturen være besynderlig dum og formodentlig ved at vræle dag ud og dag ind i antis-trofisk vekselsang, hver gang nogen bildte ham ind, at nu begyndte